

Döden närmar sig mer och mer i vår tid. Plötsligt måste vi brottas med tanken att det kan komma oväntat till någon jag känner, någon i min familj, mig.

Efter att Adam Alsing gick bort för några veckor sedan känns det som att den vanlige svensken var tvungen att inse, vi är alla dödliga. Även vi, även jag, inte bara några okända äldre på särskild avdelning på äldreboende i Stockholm. Vi svenska som varit så bra på att stoppa undan och trycka bort döden. Vi lever som om den inte finns.

Det är klart att vi vet att den ligger där någonstans i distanserad framtid men vi har tagit bort den så mycket i vårt samhälle i vår tid att vi inte behöver konfronteras med den i samma utsträckning som för 100 år sedan. Förrän nu.

Det är lite som rysk roulette, alla kommer att utsättas men vi vet inte vems kropp som inte kommer att kunna hantera viruset. Vi vet inte än hur vi ska stoppa det. Vi vet inte hur vi ska stoppa döden.

Den där döden. Tänk om vi kunde slippa den. Tänk om vi kunde leva för evigt. Utan sjukdom. Utan pandemi och elände. Utan krig och utan svält. Tänk om vi kunde slippa döden.

För några år sedan gick det en TV-serie som hette Döden, döden, döden. Där journalisten Anna Lindman undersöker svenskens syn på just döden. Hon skrev sedan en bok om sin resa.

Titeln är hämtad från Astrid Lindgren och hennes systrar som hördes varje jag på telefon och inledde samtalet med just "döden, döden, döden" *som ett sätt att benämna det värsta och oundvikliga, ta med döden i beräkningen och samtidigt ta udden av all sentimentalitet."*

Anna utgår från sina egna tankar och rädslor inför döden och hon möter psykologer, läkare, filosofer, KG Hammar, ledare för judendom och islam. Hon möter människor som står inför döden, sin egen eller nära ståendes. Och hon konstaterar bland annat att den sekulära svensken inte har ett språk och en kultur runt döden och döendet att falla tillbaka på när det sker. Vi står lite handfallna och hade nog mått bra av ritualerna som man hittar i andra kulturer. Istället lämnar vi varandra ifred. Vi tror att lite utrymme och egen tid gör gott, för vi inte riktigt vet vad vi ska, bör, kan göra. Hon konstaterar också att vi kan vara rädda för olika delar av det, för själva döendet, för vad som händer sedan. Men det vi kanske är mest rädda för är att döden skulle utplåna oss, många har en förintelseångest. Icke-varat, den yttersta frånvaron skrämmer oss och vi vill inte hantera det. Vi trycker bort det och låtsas som att det

inte finns. Hon skriver: "jag gissar att kärnan i det hela, det som är det mest hotfulla med att vi ska utplånas, handlar om att förintelsen gör allting meningslöst. Om hela vår existens utplånas, vad är då meningen med alltihop?"

Men tänk om det inte är så. Tänk om det faktiskt är så att det liv vi lever nu, hur långt eller kort det än är, inte är allt. Utan att det faktiskt bara är början, inledningen, uppstarten inför något mycket större och bättre som kommer sedan? Att våra liv visst har mening.

Det har efterlysts prat om det kristna hoppet. Så här kommer det.

1. Vi börjar med att kolla på vad just hopp, eller hoppas betyder:

önska, tro, vänta sig, förvänta, räkna med, hysa hopp, förtrösta, sätta sin tillit till, drömma om, hysa förhoppningar, räkna på, ha förhoppningar

Motsatsord frukta

Samma beskrivning hittar vi i hur ordet används i bibeln:

Att lita på, förlita sig till, vänta på, se efter något, länga efter något/någon. Att förvänta sig något. Sätta sin tilltro till, ta skydd under.

Det kristna Hoppet är inte ett önsketänkande utan en livsinställning, en aktiv handling. En förtröstan.

I psaltaren och mycket genom Kung Davids liv som vi kan läsa om i Gamla testamentet ser vi att han hoppas på räddning från Gud, att han sätter sin tilltro till att Gud har kontroll, att han kan vända på situationer som verkar omöjliga i mänskliga ögon. Ps. 25:21, 27:14, 40:2, 130:5

Gud lovar om vi väntar och hoppas på honom så kommer vi inte att bli besvikna. *Och du ska inse att jag är Herren, och att de som hoppas på mig inte kommer på skam. Jes 49:23b*

VAD är det vi hoppas på? Vad är det kristna menar med hopp?

För det första så hoppas och litar vi på det Jesus gjorde på korset. Att när Gud själv steg in i vår historia för att ställa allt rätt, för att rädda människorna från sig själva och sina egna galna vägar och försök att fixa sina liv, så gäller det även dig och mig här idag. Genom att Jesus tog all synd på sig så är vi fria. Fria från strävan, fria från fördömelse, fria från otillräcklighet, fria från att behöva fixa allt själva, från självömkan

och fruktan. Fria från synd.

Vi har ett hopp och en förtröstan, tilltro till att genom Jesus så står vi rätt med Gud.

OCH att han uppstod från de döda. Döden har inte längre sista ordet. Den är övervunnen och Jesus är den som visar vägen.

Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! 1 Kor 15:55-57

För det andra så hoppas vi och tror på ett evigt liv. Döden är inte slutet.

Gud har lagt evigheten i människors hjärtan. Pred 3:11 (LB)

Du har en medfödd instinkt som längtar efter odödlighet. Detta ser vi genom kulturen och vår historia. I alla möjliga olika former bearbetar vi detta. Hoppas vi på något mer.

Det är för att vi är skapade till Guds avbild och du är menad att leva för evigt. Därför känns det omöjligt, svårt och som något vi inte vill acceptera, att det bara skulle bli ett intet efter döden.

Jesus sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva om han än dör, Joh 11:25

Hur kan vi vara så säkra på detta? Hur kan vi hoppas och sätta vår tilltro till detta?

Därför att det finns andra historiska bevis för att Jesus har funnits, det finns utombibliska bevis för att han korsfästes och det finns massor av ögonvittnen på att han uppstod igen.

Alltså måste vi förhålla oss till det han sa. Han sa att han hade kommit från Gud, han sa att han skulle ta världens synd på sig. Han sa att den som tror på honom ska leva om han än dör. Han sa att alla som tror på honom ska en dag få se honom igen. I evigheten men att han också skulle komma tillbaka och ställa allt till rätta.

Jesus sa att vi inte behöver vara rädda för det som dödar kroppen, han sa att en dag ska vi få nya kroppar, som inte är skadade eller sjuka. Han sa att Gud ser varje sparv som faller till marken och vet till och med hur många hår vi har på våra huvuden.

Även ditt huvud. Hans omsorg om dig är stor.

Jesus sa: Bekymra dig inte för morgondagen. Tro på honom. Lita på Gud i första hand, Sök honom. Så kommer han att ta hand om oss. Dig och mig. Allt som är ditt

liv.

Sätt ditt hopp och din tro till honom, inte pengar, framgång, människor egen kraft.

Detta är inte en perfekt plats vi bor på, eller en felfri tid vi lever i. Vår skapelse mår dåligt, över vår värld så lider många människor av mycket värre saker än Corona.

Men Paulus skriver i Romarbrevet:

Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår. Själva skapelsen väntar och längtar efter att Guds barn ska uppenbaras. Skapelsen har ju blivit lagd under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom honom som lade den därunder. Ändå finns det hopp om att även skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen och nå fram till Guds barns härliga frihet.

Vi vet att hela skapelsen gemensamt fortfarande suckar och våndas. Och inte bara den, utan också vi som har fått Anden som förstlingsfrukt suckar inom oss och väntar på barnskapet, vår kropps förlossning. I hoppet är vi frälsta. Men ett hopp som man ser uppfyllt är inte längre något hopp. Vem hoppas på det han redan ser? Men om vi hoppas på det vi inte ser, så väntar vi uthålligt.

Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Vi vet inte vad vi borde be om, men Anden själv vädjar för oss med suckar utan ord. Och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.

Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter hans beslut.

Rom 8:18-28

Så för det tredje tror och hoppas vi också på att Gud kan ta det som är vårt liv, det trasiga och svåra, det ledsamma, det ovissa, det galna och härliga och ge det mening. Han kan samverka det till något bra.

Denna längtan i oss, att det måste finnas något mer, något bättre, vittnar om att detta inte är vår slutdestination, att hemlandet är någon annanstans och att vi är vandrare på genomresa.

HUR kan vi tro på detta?

Därför att det faktiskt är ganska logiskt. Det finns blivande läkare och forskare som när de går in i sina studier är ateister men när de lämnar tror på en skapare. De har blivit överbevisade av skapelsens och universums komplexitet att det inte bara är en

slump. De har sett kroppens finurliga uppbyggnad och insett att det måste finnas en skapare och designer bakom detta. Det kan inte bara vara en tillfällighet att vi finns. Det finns granskande rättsjournalister som närmat sig Jesus och bevisen för honom med baktanke att skjuta ner alla bevis som ohållbara men som gått ur fighten övertygade om att det är sant.

Det är faktiskt ganska logiskt att tro på en skapare och Gud.

Då vore det ju inte så konstigt om denne skapare är intresserad av sin skapelse, att han också lagt ner en längtan efter något mer i sin skapelse för att tanken var att det skulle vara en hel, men frivillig relation.

Detta är bara yttre bevis för Guds existens och hans vilja.

Det som övertygar och som faktiskt ger hopp och tro är att många också får uppleva Gud. Att många får smaka av det som Gud har för dem.

Jesus säger att han ska sända Hjälparen, den Helige Ande och att det tillochmed kommer att vara bättre än när Jesus vandrade med dem. De kommer nu ha tillgänglighet till Gud i sig. De får ha en egen personlig relation med Gud.

Vi läser att Anden är sigill, en försmak på det som ska komma. Och det är Anden som inger hopp i oss.

Peter Strang, professor och Cancerläkare jobbar intensivt just nu med vårdpersonal som hjälper människor i livets slutskede just nu. Han säger genom sina många år av erfarenhet på detta område att han märker skillnad på troende och den tröst de har när de närmar sig slutet. Han uttrycker sig såhär till frågan

Skulle du säga att vi har hjälp av att ha en tro när vi närmar oss döden?

– Det beror på vilken sorts tro man har. Om man är en så kallad believer eller en believer.

Believer är ett begrepp som vetenskapen ofta använder för den som har tron och religionen som en tillhörighet.

– En sådan person har kanske gått i kyrkan och gjort allt man trodde att man skulle för att vara en god troende. När man sedan ändå blir sjuk undrar man var Gud är. Då kan tron bli ytterligare en belastning.

Det som däremot, enligt Peter Strang, kan bära människor när man är på väg att dö är en tro som är personlig. Om man har en sådan tro är man en "believer".

– Det betyder att man har en barnatro, en tro på någon som ser en.

Peter Strang är noga med att poängtera att det visst kan vara intressant att prata om Gud ur ett abstrakt och mer teologiskt perspektiv ibland.

– Men för att tron ska hjälpa människor genom krisen måste den vara en relation. Det som gör en människa lugn är att man till exempel tror att Jesus väntar på en på andra sidan. Eller att man ska få se Gud. Ansikte mot ansikte.

Ett av de största hoppen man som kristen får ha är att detta liv inte är allt. Det väntar något mer efter döden.

Det finns de människor som fått se glimtar av evigheten, som har varit där och vänt. Där Jesus sagt att de inte var klara än. De gemensamma för dessa berättelser är ofta att det inte går med mänskliga ord beskriva de fullständiga känslor och upplevelser man varit med om. Det är för stort. Det är för fantastiskt. Några av oss har i drömmar fått smaka på detta.

För någon kan detta göra att man längtar efter att få vara fullt ut med Jesus i evigheten, man har fått smaka på något mer och man kan inte vänta på att få uppleva det fullt ut. För någon annan är det en tröst att detta liv här, inte är allt. Det finns något mer sedan. Men att man faktiskt njuter av det liv Gud har gett här och nu. Att man lever fullt ut i nuet i det som är sitt liv och sin uppgift, men att man också vet och tror att när döden kommer så är den inte slutet. Det är bara början på något nytt. Där vi kommer att ses igen. En plats och tillvaro som vi knappt kan föreställa oss i vår vildaste fantasi.

Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då ska vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag bara till en del, men då ska jag känna fullkomligt, så som jag själv blivit fullkomligt känd. Så består nu tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken. 1 Kor 13:12-13

För en dag behöver vi inte hopp, behöver vi inte tro. Då återstår bara kärleken. Ansikte mot ansikte med Jesus.

Detta är tillgängligt för dig idag. Gud älskar hela sin värld och längtar efter att vi ska hitta hem till honom igen.

Han vill att du ska få vara som ett träd som är planterat vid vattnet där dina rötter kan växa sig djupa i kunskapen om honom där du får stå på en stadig grund med starka rötter och blicken fäst på Jesus som ger hopp för varje dag.